

7. ลือป๊ๆ กับเรื่องเซ็กส์ของวัยรุ่น

คำว่า ‘ป๊’ ในมุมมองของคนไทยโดยทั่วไปมักนึกถึง ‘สื่อลามกอนาจาร’ ที่นำเสนอเพื่อต้องการกระตุ้น ปลุกปั่นให้เกิดความตื่นตัว หรือความเร่าร้อน ทางเพศ’ ซึ่งดูเหมือนจะขัดต่อศีลธรรม แต่ในมุมมองของผู้ที่สร้าง หรือสนับสนุน กลับมีความคิดเห็นอย่างตรงข้าม บ้างมองว่า เป็นเรื่องของศิลปะ และบ้างก็ว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล

“

ขณะที่ปี 2547 เป็นปีที่ข่าวและคดีภัยทางเพศในสังคมไทยพุ่งขึ้นสูงอย่างน่าตกใจ (ดังเสนอในสถานการณ์เด่นลำดับที่ 4) ในปีเดียวกันนี้เอง ก็เกิดกรณีสื่อโป๊หลากหลายรูปแบบ ถูกนำเสนอต่อสาธารณะทั้งในแง่ความเป็นห่วง ต่อสถานการณ์ เช่น เรื่องโทรทัศน์มือถือที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือรับส่งรูปโป๊ได้ เพลงที่มีเนื้อหาโป๊ การ์ตูนโป๊ และเว็บไซต์โป๊ และในแง่ความแพร่หลายเข้าถึงได้ง่ายๆ ของสื่อโป๊ยุคดั้งเดิมคือ หนังสือปกขาว ยุคสมัยใหม่หน่อยก็คือ วีดีโอโป๊ และหนังแผ่นโป๊ โดยยังไม่นับรวมการตีพิมพ์รูปโป๊เปลือยในนิตยสารและหนังสือพิมพ์รายวันที่ทำเป็นประจำกันอยู่แล้ว

ทั้งหมดนี้ ล้วนทำให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยสามารถเข้าถึงเรื่องราวโป๊ๆ จนกลายเป็นความเคยชิน แต่ผลกระทบที่ขยายวงกว้างมาตลอดปี 2547 คงปฏิเสธได้ยากว่า พฤติกรรมเลียนแบบที่กลายมาเป็นอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนหนึ่งเป็นผลพวงจากการขาดการควบคุมสื่อลามกอนาจารต่างๆ และเป็นที่น่าหวั่นใจมากยิ่งขึ้นเมื่อพบว่าผู้ตกอยู่ในอิทธิพลสื่อโป๊รุนแรง ก็คือเด็กๆ ที่ยังขาดวิจารณญาณ จนกลายเป็นทั้งผู้ต้องหาและผู้ถูกกระทำในเวลาเดียวกัน

น่าสนใจว่า สื่อต่างๆ ที่นำเสนอเรื่องราวที่เป็นโป๊ในทางโป๊เปลือย มักปฏิเสธว่าตนไม่มีส่วนในการทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบในวัยรุ่นและเยาวชน โดยอ้างว่าเด็กวัยรุ่นสมัยนี้คิดเองเป็น รู้อะไรถูก อะไรผิด แต่สิ่งที่แน่นอนของสังคมบริโภคนิยมก็คือรายได้ มหาศาลจากธุรกิจมักอยู่เหนือกฎเกณฑ์แห่งความถูก-ผิดเสมอ

ภาพยนตร์โป๊ เปลือย เล่นแปรงระหว่างศิลปะกับอนาจาร

โดยเนื้อแท้แล้ว ภาพยนตร์ควรมีจุดขายอยู่ที่การแสดงสมบัตินของนักแสดง หรือบทประพันธ์ แต่ปัจจุบันจุดขายส่วนหนึ่งกลับอยู่ที่ความโป๊เปลือยของตัวแสดง หรือการแสดงฉากรักที่เร้าร้อน การนำเสนอหรือหยิบยกเรื่องราวศิลปะบันเทิงเชิงกามารมณ์มาแสดงในที่สาธารณะแล้วซ้ำเล่า ยิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของคน และสามารถทำให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ทุกเพศทุกวัยจำนวนมากยอมเจียดเงินเพื่อสนองตอบสิ่งเร้าเหล่านี้

ปัจจุบันมีการลงทุนทำหนังแผ่นในรูปแบบวีซีดีที่เหล่าดารายชายหญิงใจกล้า และนายทุนที่ขาดสำนึกเห็นช่องทางร่ำรวยจากธุรกิจโชว์เรื่อนร่าง โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคม หนังแผ่นลามกกลายเป็นปัญหาสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งคดียัฒม์ชิน โดยผู้ต้องหาล้วนอ้างว่าเกิดอารมณ์ค้างจากการดูหนังโป๊

ภาพโป๊...ของร้อนต้องใจหลายวงการ

โฆษณาในนิตยสารที่สร้างความฮือฮาไปทั่ว คงไม่พ้นโฆษณาบัตรเครดิตธนาคารแห่งหนึ่งที่บ้านที่นางแบบสาวกับแฟนหนุ่มลุกครึ่งถ่ายภาพเปลือยเปล่าวัดผ้าปกปิดมีเพียงบัตรเครดิตใบจิวปิดของสงวน จนเกิดประเด็นร้อน 'บัตรเครดิตดาว ศิลปะหรืออนาจาร'² นิตยสารสำหรับผู้ชาย เช่น นิตยสารรถยนต์หลายเล่ม ก็มีภาพผู้หญิงเปลือยเปล่าวัดผ้าทำยั่วชวน และยังมีการโฆษณาในเชิงคำประเวณีร่วมด้วย ไม่เว้นแม้แต่หนังสือพิมพ์รายวันก็ต้องนำคาราวาโชว์ความเซ็กซี่ ขึ้นปกหนังสือพิมพ์ในวันสุดสัปดาห์ หรือหนังสือพิมพ์กีฬาบางฉบับที่มีโฆษณาเรื่องเพศและการค้าประเวณีแอบแฝง

และสิ่งที่กำลังเป็นภัยเงียบต่อเยาวชนไทยอย่างยิ่ง คือหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ที่มักมีเรื่องราวเกี่ยวกับความรักโรแมนติก และที่มากกว่านั้น ก็คือในบางครั้งเนื้อเรื่องและภาพประกอบเกี่ยวข้องกับ การร่วมประเวณีล้วนๆ

โป๊ - X - เซ็กส์ - เปลือย...

เทคโนโลยีล้ำหน้าแต่จิตใจร่วงถอยหลัง

แม้เทคโนโลยีสมัยใหม่สร้างความสะดวกสบายให้กับมนุษย์ แต่มีคนจำนวนไม่น้อยที่นำมาใช้ในทางที่ผิด

● **เซ็กส์ผ่านเน็ต** จากการสำรวจเว็บไซต์โป๊ที่เป็นเว็บไซต์หลัก 10 แห่งของประเทศไทย พบว่าจะนำไปสู่เว็บไซต์โป๊ประมาณ 1,000 เว็บไซต์ที่ผู้เล่นอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าไปดูภาพโป๊เปลือย การร่วมเพศ และส่งภาพโป๊ของตัวเองหรือผู้อื่นในลักษณะแอบถ่ายให้ผู้ที่ยอมรับชมชอบเข้าไปดูตลอดเวลา รวมทั้งสามารถส่งข้อความหนังแผ่นโป๊ และอุปกรณ์เครื่องเล่นประกอบกามมีเซ็กส์ นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมพูดคุยสดถูกนำมาเป็นเครื่องมือเชิญชวน หรือขายบริการทางเพศ หรือเพื่อสร้างความพึงพอใจให้ทั้งสองฝ่าย³

● **เซ็กส์ผ่านมือถือ** ผู้ใช้สามารถถ่ายรูปโป๊เปลือยของตนเองเก็บไว้ดูได้ทุกขณะ หรือดาวน์โหลดภาพโป๊ หรือคำพูดที่ส่งไปในทางลามกจากผู้ประกอบการที่ไร้สำนึกในราคาหลายบาท

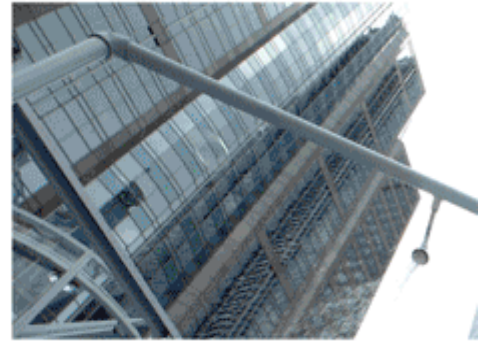
● **เซ็กส์เว็บแคม** เทคโนโลยีสื่อสารที่เชื่อมต่อกล้องวิดีโอ และอินเทอร์เน็ตเข้าด้วยกัน ทำให้สามารถพูดคุยกันเห็นภาพอวัยวะต่างๆ ถูกนำมาใช้เพื่อถ่ายทอดการเปลื้องผ้าโชว์เรื่อนร่าง สำเร็จความใคร่ ให้อีกฝ่ายหนึ่งดูด้วยความสมัครใจ หรือเก็บค่าดูโดยโอนเงินผ่านบัญชีธนาคาร รวมทั้งยังสามารถดูภาพเคลื่อนไหวผ่านบริการของโทรศัพท์เคลื่อนที่ได้ด้วย เรียกว่า เซ็กส์เอ็มเอ็มเอส (Sex Multi-Media Service)

‘วิกฤตพิศ’ ในงานวิจัย

งานวิจัยหลายชิ้น เปิดเผยถึงความผิดปกติของเช็กส์ในวัยรุ่นไทย จนสื่อตั้งฉายาติตรา วัยรุ่นแบบรายวันไม่ซ้ำกัน อาทิ ‘เด็กไทยใจแตก’ ‘ชอบมีกิ๊ก’ ‘ติดเช็กส์’ ‘นิยมเช็กส์เอืออาหาร’ เป็นต้น บางสื่อถึงกับระบุว่า วันวาเลนไทน์ วันลอยกระทง เป็นวันเสียตัวแห่งชาติ ซึ่งเป็น การตกย้ำปัญหาวัยรุ่นมากกว่าหาทางร่วมมือแก้ไข

มีนักวิชาการและนักพัฒนาด้านเด็กหลายท่านที่มีความคิดต่างออกไปดังเช่น ทิชา ณ นคร นักพัฒนาเด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนบ้านกาวจวนาภิเษก ให้มุมมองที่ท้าทาย ต่อจริยธรรมของนักวิชาการที่ทำงานด้านเด็กว่า การทำวิจัยถึงปัญหาเด็ก และนำเอาปัญหา มาพูดถึงบ่อยครั้ง ทำให้สังคมและตัวเด็กเองรู้สึกว่าเขาแย่มากๆ และผู้ใหญ่ตีค่าเขา แบบนั้น เป็นการเหยียดหย้าซ้ำเติมทำให้เด็กไม่เกิดแรงบันดาลใจที่จะสร้างสรรค์สิ่งดีๆ

“น่าสังเกตใหม่ว่า ทุกครั้งที่พูดถึงปัญหา นักวิชาการเหล่านี้ไม่เคยเสนอทางออกและ ทางแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรม การพูดถึงปัญหาใครๆ ก็พูดได้ จะพูดบ่อยแค่ไหนก็พูดได้ แม้ว่า สภาพสังคมจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ถามหน่อยว่ามันได้ประโยชน์อะไร นอกจากช่วยกัน ตกอกย้ำว่ามีเลวร้ายและมันจะมีแต่เลวร้ายยิ่งขึ้นไปอีก ทำไมไม่ช่วยกันแก้ปัญหาและนำ สิ่งดีๆ มาพูดกันบ้าง เด็กๆ จะได้มีกำลังใจ”

นายวัลลภ ตังคณานูรักษ์ ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา กล่าวถึงข้อมูลที่ระบุว่าเด็กไทยสวิงกิ้งเป็นอันดับหนึ่งของโลกว่า ข้อมูลนี้ถือว่า ทำลายสังคมไทยอย่างรุนแรง ทำให้ชาวโลกมองว่าเด็กไทยสาส์นและเรียกร้องให้มีการ ตรวจสอบข้อเท็จจริงดังกล่าว⁵

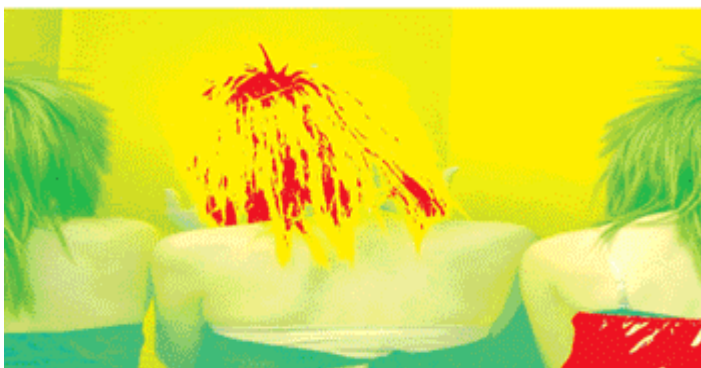
ผู้ที่เกี่ยวข้องจากกระทรวงสาธารณสุข นายแพทย์ทวีศิลป์ วิษณุโยธิน โฆษกกรม สุขภาพจิตให้ข้อสังเกตที่น่าขบคิดว่า ปัจจุบันปัญหา ‘เด็กติดเช็กส์’ ยังไม่พบข้อมูลในเชิงตัวเลข ที่ชัดเจน อีกทั้งปัญหานี้ยังไม่ได้เป็นไปในลักษณะรุนแรงแต่การเสนอข่าวทำให้มองว่ารุนแรง

“เป็นเรื่องที่ดีที่เรามีความต้องการทางเพศ แสดงว่าเขาพัฒนาถูกต้องทาง เป็นภาวะปกติ แต่ที่สำคัญคือจะทำอย่างไรให้เรามีเช็กส์ในวัยอันควร เรียนรู้ถูกต้องและเตรียมตัว ให้พร้อมเรียบร้อยเสียก่อน ผมคิดว่าที่ปัญหานี้เพิ่มมากขึ้นก็เพราะสภาพสังคมตอนนี้ เป็นแบบครอบครัวเดี่ยวเป็นส่วนใหญ่ จึงเปิดโอกาสให้เด็กเป็นอิสระ อยู่ตามหอพัก ไกลหูไกลตา และก็ขาดความยับยั้งชั่งใจ”

ขณะที่ นายแพทย์ ม.ล.สมชาย จักรพันธุ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต อธิบายสาเหตุของ ปัญหาวัยรุ่นว่า วิกฤตวัยรุ่นส่วนหนึ่งมาจาก ‘สื่อ’ ที่ทำให้ การรับรู้ของวัยรุ่นกว้างไกลขึ้น แต่ ‘เช็กส์’ เรื่องเดียว ก็นำเสนอกันแบบพิสดาร ซิตีขายกันเกลื่อนเมือง หาซื้อง่าย สะท้อนให้ เห็นว่าโอกาสในการเข้าถึงสื่อลามกของวัยรุ่นสมัยนี้ทำได้ง่ายขึ้น

“ผมคิดว่าส่วนหนึ่งมาจากระบบครอบครัว พ่อแม่คนไทยอายุ ไม่ค่อยสอนลูกในเรื่อง ของเพศศึกษา เด็กเลยต้องไปเรียนรู้จากเพื่อน ขณะที่ประเทศในยุโรปหรืออเมริกาที่มีสื่อ ที่นำเสนอเรื่องเช็กส์ แต่เขากลับกันเด็กออกไปจากสื่อเหล่านี้ได้ ซึ่งก็นำไปศึกษาวิธีการ เหมือนกันว่า เขาทำอย่างไร...ถึงวันนี้ ไม่ควรมองว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องเสียหาย จนเด็กต้อง ไปแอบทำ แต่ควรมีวิธีการสอน เพราะแม้แต่เด็กอนุบาลเดี๋ยวนี้ก็งูมอ่งกันเข้าห้องน้ำแล้ว เพราะต้องการเรียนแบบผู้ใหญ่”

สังคมไทยควรสร้างภูมิคุ้มกัน มากกว่าตอกย้ำถึงปัญหา

สื่อมวลชนมักจะถูกสังคมเรียกร้องให้รับผิดชอบต่อปัญหาที่ว่าควรต้องเปลี่ยนมุมมอง และความคิดใหม่ในการนำเสนอสิ่งที่เป็นคุณค่าต่อสังคมหรือช่วยจรรโลงสังคม และผลิตสื่อที่ไม่ละเมิดจรรยาบรรณของวิชาชีพ โดยไม่ตอกย้ำสิ่งที่เป็นการช่วยยั่วยุให้เด็กและเยาวชนหลงผิดหรือเกิดพฤติกรรมเลียนแบบอย่างที่ผ่านมา

แต่สิ่งที่เราควรก้าวไปกว่านี้ในเชิงมาตรการรูปธรรม มากกว่าการตั้งคำถามกับสื่อยังมีอีกหลายแนวทาง ประการแรกคงต้องเรียกร้องให้ภาครัฐยับยั้งตัวแก้ปัญหาอย่างจริงจังและเร่งด่วนกว่านี้ โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับกฎหมายและการบังคับใช้ ความจริงแล้วภาครัฐตระหนักดีถึงความไม่พร้อมของกฎหมายเก่าในการใช้แก้ปัญหา เพราะเป็นเสมือน 'ดาบที่เป็นสนิม' จึงได้มีความพยายามยกร่างกฎหมายใหม่ขึ้นมาหลายฉบับ

ไม่ว่าจะเป็น การแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันและปราบปรามการทำให้แพร่หลาย การผลิตและการค้าวัสดุลามก และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287, 287 ทวิ และ มาตรา 287 ตรี หรือร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ แต่กระบวนการทำงานนี้ดูเนิ่นนาน และไม่สามารถนำมาใช้กับปัญหาได้อย่างทันที่ทั้งที่ ประเทศไทย ยังคงคงอยู่ในสภาวะของ 'การรอคอย' เครื่องไม้เครื่องมือที่อาจเป็นดาบศักดิ์สิทธิ์ไว้จัดการกับปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

น่าจะมีเวลาแล้ว ที่จะมีการกำหนดประเภทของสื่อแต่ละชนิดให้เหมาะกับอายุผู้เสพสื่อ เช่น การกำหนดให้เด็กห้ามเสพภาพยนตร์แบบโดบบ้างโดยเด็ดขาด หรือเสพได้แต่ต้องมีพ่อแม่หรือครูร่วมอยู่ด้วย เป็นต้น

ประการสำคัญที่สุด น่าจะอยู่ที่การสร้างภูมิคุ้มกันให้เด็กปลอดภัยจากสิ่งยั่วยุและมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งในที่นี่มิได้หมายความว่าให้ปิดหู ปิดตา และปิดปากเด็กและเยาวชนไม่ให้รู้เรื่องเพศ และเสพสื่อทางเพศเลย เพราะการเข้าใจถึงความหมายของ 'สื่อทางเพศ' อย่างต้องแท้ น่าจะคือจุดเริ่มต้นในการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับตัวเด็กเอง

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าสื่อทางเพศ ไม่ได้มีแต่สื่อลามกอนาจาร เพราะสื่อทางเพศ หมายถึงการสื่อสารให้เข้าใจถึงเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นภาพ อักษร หรือเสียง สื่อทางเพศจึงมีทั้งหมดที่เป็นบวก สร้างเสริมปรากฏการณ์คุ้มภัย และคมที่เป็นลบเร่งเข้าให้เสพเช็กส์อย่างไร้วุฒิภาวะ และอาจทำร้ายผู้อื่น สิ่งที่สังคมไทยควรก้าวไปก็คือ ร่วมกันสร้างสรรคสื่อทางเพศที่ช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศที่ต้องให้กับสังคม